

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
รักปานต์

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Andra

"ตอนแรกแคมเปญนี้มีคุณแค่คนเดียว แต่พอพวกนั้นส่งภาพที่ทำเสร็จแล้วมา มันดันเป็นภาพตัดต่อที่มีนายแบบอีกคนด้วย น่าจะเป็นภาพเก่าแล้ววนเอากลับมาใช้ นั่นแหละ ผมเลยบอกว่าถ้าต้องมีอีกคนจริงๆ ก็ให้ไปจ้างนางแบบมา ไม่เอานายแบบ" ธีรธนย์เล่า พอเห็นเธอทำหน้ามึนๆ งงๆ เขาก็อธิบายต่อ "ถ้าจะมีรูปคุณใส่ชุดไทย ยืนอยู่กับผู้ชาย ผู้ชายคนนั้นก็ต้องเป็นผม ห้ามเป็นคนอื่น"

"ชุดไทย..."

"ชุดแต่งงานด้วย"

ตอนนั้นเองที่กานต์เข้าใจถ่องแท้แล้วว่าชายหนุ่มคิดอะไร เธอมองเขาแบบเหวอๆ นี่เป็นเหตุผลที่เกินความคาดหมายโดยสิ้นเชิง ทว่าเขาก็ดูไม่นำพา

"คุณเคยถ่ายแบบชุดแต่งงานกับใครไหม"

"ก็มี แต่เป็นถ่ายเดียว"

"งั้นผมก็จะขอไม่ให้คุณรับงานแบบนี้ได้ไหม ผมไม่อยากเห็นจริงๆ...ผมหวงคุณ"

ธีรกานต์

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2367-9

ภาพประกอบ t.natchai / Shutterstock.com
Guz Anna / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกมบอบสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะสาว ๆ ตอนรับงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติทั้งที่ Andra ก็ไม่พลาดที่จะส่งผลงานเรื่องใหม่มาเป็นของขวัญรับต้นปี 2562 อย่าง 'ธีรกานต์' ซึ่งนอกจากจะเป็นผลงานเล่มล่าสุดแล้ว ยังเป็นการเปิดซีรีส์ชุดใหม่อีกด้วย เรียกได้ว่าถ้าใครชื่นชอบผลงานของนักเขียนสาวคนเก่งคนนี้ก็ไม่ควรพลาดเป็นอันขาดค่ะ

สำหรับซีรีส์ชุดนี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ 'วงการสถาปนิก' ได้ยินอย่างนี้ก็แอบร้อง 'ว้าว!' กันแล้วใช่ไหมคะ เพราะว่าเหล่าสถาปนิกเนี่ยเขามีเสน่ห์เฉพาะตัวกันมากจริงๆ ซึ่งเล่มแรกนี้ประเดิมด้วยเรื่องของ 'กานต์' สถาปนิกสาวผู้เป็นนางเอกของเราค่ะ โดยเรื่องราวของกานต์จะเป็นยังไง เราคงต้องพลิกหน้าต่อไปเพื่อติดตามไปพร้อมๆ กัน แต่เชื่อมั่นได้เลยว่าเพื่อนๆ จะต้องรู้สึกตกหลุมรักกานต์เหมือนที่ 'ธีรตนย์' รู้สึกอย่างแน่นอน

และขอแอบกระซิบบอกสักนิด...ว่าในเรื่องนี้ยังมีบรรดาสถาปนิกหนุ่มๆ สาวๆ ที่พากันตบเท้าออกโรงมาสบทบเป็นน้ำจิ้มยั่วน้ำลายทุกคนเพียบ ส่วนใครจะได้เป็นพระเอกหรือนางเอกในเล่มหน้า เราคงจะต้องแอบลุ้นกันต่อไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่าแอนดะ

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์บ้าง ตุลบ้าง แล้วแต่ตำรา หมอดู ฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอนเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่งมากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้ จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี่แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อ ดิชม ทักทายกันทางแฟนเพจ <https://www.facebook.com/Andra>.
Writer นะคะ ^^

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ดวงตาสีเปลือกไม้ของธีรตนย์ ภักดีโกคินกราดมองไปทั่วห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมหรู ปกติใบหน้าคมเข้มที่มักเรียบเฉยดูค่อนข้างดุอยู่แล้ว เมื่อรวมกับแววตาไม่เป็นมิตรในเวลานี้ทำให้แทบจะดูเหมือนมีรังสีบางอย่างแผ่ออกมาจากร่างสูง ผลักดันให้ทุกคนหลบหลีกออกจากรัศมีสายตาของเขา

อาการไม่เกรงที่เล่นงานชายหนุ่มมาตั้งแต่เย็นยังไม่ยอมล่าถอยไป ความพยายามในการใช้ยากำราบมันไร้ผลโดยสิ้นเชิง และเสียงเพลงอีกที่กึกในห้องจัดเลี้ยงก็ยิ่งทำให้อาการของเขาแย่ลง

ถ้างานเลี้ยงในค่ำคืนนี้เป็นเพียงงานปกติเขาก็ควรจะกลับไปแล้ว มีน้อยคนนักที่เขาจะต้องเกรงใจถึงขั้นยอมทนอยู่ในสถานการณ์ที่รู้ว่าจะทำให้อาการไม่เกรงยิ่งแย่ลง แต่บังเอิญเจ้าของงานเลี้ยงคืนนี้เป็นหนึ่งในน้อยคนที่ว่านั่น

งานเลี้ยงคืนนี้เป็นงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของบุษบา ภักดีโกคิน คุณน้าของเขาเอง... น้าที่เป็นเหมือนแม่คนที่สองสำหรับเขา

แม้วัยจะใกล้เคียงกับซึ่งคนรุ่นเดียวกันส่วนใหญ่เริ่มหันหน้าเข้าวัดเข้าวา กันแล้ว แต่บุษบายังใช้ชีวิตราวกับเพิ่งจะมีอายุสักเลขสองเลขสามนำหน้า

นำของธีรกานต์แถมเรื่องการหาความสุขใส่ตัว หน้าซ้ายยิ่งอายุมากขึ้นท่านก็ยังมีวิธีสรรหาความสุขใส่ตัวแบบสุดเหวี่ยงขึ้นตามไปด้วย อย่างเช่นปีนี้ท่านจัดงานวันเกิดที่ใกล้จะเป็นงานคอนเสิร์ตเต็มที มีการจ้างนักร้องคนโปรดมาโชว์ และนอกจากพวกฟองในวงสังคมที่มาเป็นแขกแล้ว ในงานยังเต็มไปด้วยเหล่าดารานางแบบนายแบบที่ถูกจ้างมาโชว์ตัวให้งานคึกคัก มีชีวิตชีวา

ชายหนุ่มไม่มีความเห็นใดๆ เกี่ยวกับการใช้ชีวิตของน้ำ ท่านครองตัวเป็นโสดมาตลอด ถ้าไม่นับเขาแล้วก็ต้องบอกว่าไม่มีครอบครัวให้ห่วงแถมที่ผ่านมามีท่านก็หนี้อยู่กับการดูแลทั้งเขาและแม่ของเขามายาวนานเมื่อหมดสิ้นภาระแล้วท่านก็ควรได้ใช้ชีวิตในแบบที่อยากใช้ให้เต็มที่ ดังนั้นต่อให้ต้องทนมากกว่านี้เขาก็พร้อมจะยอมทำให้ท่าน

และนั่นก็รวมถึงการปล่อยให้เสียงเบสหนักๆ ของวงดนตรีในงานกระตุ้นอาการไมเกรนให้เรงร่าในหัวเขาต่อไปด้วย

"นายครับ เราได้บ้านริมน้ำมาแล้ว" สุชาติ เลขานุการของธีรกานต์เดินมากระซิบ

"บ้านริมแม่น้ำเจ้าพระยาใช่ไหม" ผู้เป็นเจ้านายถามเพื่อความแน่ใจ

"ครับ"

"ดี จันทนาจัดการกับบ้านหลังนั้นได้เลย...บริษัทที่ทำมอลลิสม์น้ำให้เรายู่นั้นพอจะทำงานแบบนี้ไหม จะได้สะดวกเรื่องการเดินทางด้วย"

"น่าจะได้อยู่ นะครับ เท่าที่รู้เขารับงานกว้างอยู่เหมือนกัน แต่ผมจะลองถามดู"

"ลองหาบริษัทอื่นดูด้วย แต่ดูให้แน่ใจว่าเป็นบริษัทที่ถนัดสโตร์โคโลเนียลแน่ ฉันไม่อยากให้ไปทำของเดิมพังหรือทำใหม่แล้วดูปลอม" ธีรกานต์กำชับ

"ครับ" เลขานุการรับคำหนักแน่น ก่อนจะรีบหันไปตามสายตาของเจ้านาย

"นั่นอะไรกัน"

เท่าที่สุชาติเห็นคือมีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้าไปหาบุษบาในลักษณะ คล้ายชวนออกไปเต้นรำด้วยกัน หมอนั้นดูโดดเด่นอย่างน่าประหลาดทั้งที่สวมใส่แค่เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็กส์เรียบๆ ถ้าเข้าใจไม่ผิดน่าจะเป็น นายแบบสักคนที่ถูกจ้างมาเป็นสีสันของงาน แต่ที่แน่ๆ ไอ้หนุ่มนี้น่าจะเจ้าชู้ แพรพรรณพอดัว บุษบาถึงออกอาการขวยเขินประหนึ่งสาวรุ่นจนสะดุดตา ธีรदनย์แบบนี้

สุชาติเหลือบสายตากล้ามองเจ้านายอีกคน เขาเป็นเลขานุการของ อีกฝ่ายมานานจึงพอจะทราบว่ธีรदनย์ไม่ค่อยเข้าไปก้าวก่ายการใช้ชีวิต ของผู้เป็นน้ำ แม้จะมีข่าวลือตามลมมาให้ได้ยินว่าบุษบาลี้นั้ผู้ชายอยู่บ้าง แต่ตราบใดที่ผู้ชายคนนั้นไม่พยายามเกะหรือพาตัวเองมายืนข้างน้ำสาว ออกหน้าออกตาจนก่อความรำคาญตารำคาญใจจนเกินไป คนเป็นหลานชาย ก็จะไม่เข้าไปยุ่ง

ทว่าก็ลืมไม่ได้ว่าวันนี้เจ้านายของเขาอารมณ์ไม่ค่อยปกติเท่าไร ซึ่งส่วนหนึ่งคงเป็นผลมาจากอาการไมเกรน เท่าที่ฟังประโยคคำถามเมื่อครู่ ก็คล้ายเจ้อไ้ด้วยความไม่ชอบใจ เวลาคนเราปวดหัวก็มักจะหงุดหงิดง่าย กว่าปกติเสียด้วย

ก็แต่หวังว่าคืนนี้ไอ้หนุ่มนั้นจะไม่ก้าวล้าเส้นแล้วกัน

"คุณพี่บุษจะไม่ให้เกียรติไปเต้นรำกับกานต์สักเพลงจริงๆ เหนอครับ"

ลุ่มเสียงอดอ้อนกับแววตาแววอนของคนตรงหน้าทำให้บุษบาถึงกับ ต้องรีบบีบมือที่กำลังเกาะมือของตนเองอยู่แล้วปลอบเสียงอ่อนหวาน

"ไม่ใช่ว่าพี่ไม่ยากเต้นรำกับน้องกานต์นะจ๊ะ แต่เดี๋ยวลาวๆ ก็จะไป กันเขม่นพี่พอดิ พี่ไม่ถนัดสู้รบตบมือกับใครเสียด้วย"

"ใครจะกล้าเขม่นคุณพี่บุษล่ะครับ นี่งานวันเกิดของคุณพี่บุษ...และที่ สำคัญยังงิ่คืนนี้คุณพี่บุษก็สวยเด่นที่สุดแบบไม่ต้องแข่งกับใครอยู่แล้ว"

แม้จะทราบแก่ว่ามันเป็นเพียงคำหวานที่อีกฝ่ายพูดเพื่อเอาใจตนเอง ทว่าบุษบาก็ยังอดหัวเราะคิกคักด้วยความจุกจิกหัวใจไม่ได้ บางทีอาจเพราะประกายวิบวับแพรวพราวที่อีกฝ่ายเฝ้ามองมาก็ได้ ท่านรู้สิกราวกับอายุลดลงสักครึ่งหนึ่งทีเดียว

ใครๆ ก็เล่าลือว่ากานต์หน้าหวาน แต่ไม่ยกบอกว่าปากหวานด้วย

"นะครับ นิดเดียวก็ได้"

คราวนี้กานต์ไม่พูดเปล่า แต่ก้มลงไปประทับริมฝีปากลงบนหลังมือของบุษบาด้วย คนโดนจูโจมถึงกับตาโตด้วยความตกใจก่อนจะหัวเราะคิกคักถูกอกถูกใจ ทว่าวินาทีถัดมาท่านก็ต้องตกใจอีกรอบ คราวนี้ถึงกับหลุดปากร้องโอะออกมาเมื่อรู้ๆ กานต์ก็กระตุกแขนดึงร่างของท่านเข้าไปใกล้และใช้อีกแขนตัวโตโอบเอวท่านไว้หลวมๆ

"เราเด่นรำกันตรงนี้เลยก็ได้"

พอบุษบาตั้งตัวได้ก็หัวเราะขึ้นมาอีก แต่ไม่ทันไรท่านก็เหลือบไปเห็นหลานชายเดินตรงมา ใบหน้าที่ค่อนข้างดูอยู่แล้วของเขาดูมึนทึบ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสาเหตุคืออะไร ปกติเขาไม่ยุ่งถ้าท่านจะใช้เวลากับใคร ทว่าในกรณีที่มีคนพยายามแสดงความสนิทสนมกับท่านแบบถึงเนื้อถึงตัวในที่สาธารณะก็เป็นอีกเรื่อง เพราะเขามองว่าถ้าอีกฝ่ายเป็นคนที่ดีพอก็ควรให้เกียรติท่าน เว้นแต่จะใกล้เคียงสนิทกันถึงขั้นที่สามารถแสดงออกขนาดนั้นได้

อย่างไรก็ตามโชคดีที่มีใครอีกคนโผล่มาและเกาะมือของกานต์ออกจากบุษบาอย่างรวดเร็ว

"ขอโทษนะคะคุณบุษ กานต์มันเมาไปหน่อย"

"จะ ไม่เป็นไร" บุษบาหันไปพูดกับหทัยรัตน์อย่างไม่ถือสา ท่านคุ้นเคยกับหญิงสาวคนนี้พอสมควรเพราะเธอทำงานโมเดลลิ่ง

หทัยรัตน์โปรยยิ้มหวานให้หญิงสูงวัยอีกครั้ง และเพื่อแผลปไปถึงธีรณัยซึ่งเดินเข้ามาด้วยสีหน้าท่าทางเหมือนจะกินหัวคนด้วย จากนั้นเธอก็รีบ

ลากกานต์ออกจากตรงนั้นด้วยความไวแสง

"ว่าไงจ๊ะอี หน้าบูดแบบนี้ไมเกรนยังไม่หายละสิ" บุษบาหันไปคุยกับ
หลานชายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ไอ้ผู้ชายคนเมื่อกี้คือใคร"

"เขาชื่อกานต์" ผู้เป็นน้ามองใบหน้าหล่อเหลาคัลลายแปลกใจ ก่อนที่
ท่านจะตอบทั้งรอยยิ้ม "เมื่อกี้เขาแค่เมานะ อย่าไปถือสาเลย"

ธีรदनย์ไม่ตอบ แต่สีหน้าดูไม่สบายอารมณ์นัก ที่สำคัญสายตาของเขายังคงตัวต๋อมองไปยังทิศทางที่หทัยรัตน์ลากกานต์ออกไป พอเห็นอย่างนั้น
บุษบาเลยส่งเสียงดึงความสนใจของหลานชายไว้อีกครั้ง

"ความจริงถ้าไมเกรนไม่หายอีก็ควรกลับไปพักนะ เพราะเสียงดังๆ
คนเยอะๆ นี่น่าจะยิ่งทำให้ไมเกรนแย่งลงไม่ใช่หรอ อย่าให้งานวันเกิดน้า
กลายเป็นงานทรมานอีเลย แล้วเดี๋ยวเราค่อยนัดกินข้าวกันอีกที"

ดวงตาคนเบนกลับมามองน้าอย่างขังใจ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขา
ก็พยักหน้า ต้องยอมรับว่าเขาอยากกลับไปพักผ่อนจริงๆ และที่สำคัญ
ถ้าอยู่ต่อแล้วเห็นอะไรไม่เข้าตาแบบเมื่อครู่อีก เขาอาจจะควบคุมอารมณ์
ตัวเองไม่อยู่ก็ได้

"ไอ้กานต์ ใครใช้ให้แกลกินเหล้า หา!"

หทัยรัตน์แหวสเฟื่อนสนิทที่ควบตำแหน่งโมเดลในสังกัด เธอไม่ได้
ลากกานต์ออกมาแค่ให้ห่างจากบุษบา แต่ถึงขั้นลากออกมาที่ลานจอดรถ
เลยทีเดียวนะ เพราะเป็นเพื่อนกันเธอก็จึงทราบดีว่าสภาพของอีกฝ่ายในเวลานี้
ค่อนข้าง 'อันตราย' อย่างไรก็ตามเธอก็คงไม่อาจปล่อยให้กานต์เข้าไปทำงานต่อ
ได้อีก ซึ่งก็ได้แต่หวังว่าผู้ว่าจ้างอย่างบุษบาจะไม่ทันสังเกตหรือถึงสังเกตก็
ขอให้ท่านไม่ถือสา

"ไม่ใช่เหล้า แค่อึกอเทล"

"ไอ้เพื่อนตัวดีแท้ และมันก็ทำให้ดวงตาที่พองด้วยความโมโหอยู่แล้วของหทัยรัตน์ยิ่งพองหนักเข้าไปใหญ่"

"ไอ้กานต์! ไอ้บ้า ถึงจะเป็นค็อกเทลแต่มันก็มีแอลกอฮอล์ แกรู้ทั้งรู้แล้วยังจะเอามันเข้าปากอีก แกเป็นบ้าหรือเงา!"

"ก็สิมันสวย"

"ไอ้กานต์!"

"อยู่ใกล้แค่ไหนทำไมต้องเสียงดัง เป็นผู้หญิงอะอะมากมันไม่งามนะ" คนโดนโวยใส่ไม่สะทกสะท้าน ยังคงยืนเอาสองมือล้วงกระเป๋ากางเกงยืมๆ อยู่那儿เอง

"อย่างแกยังมีหน้ามาสั่งสอนฉันอีกหรือ นี่ฉันช่วยชีวิตแกไว้ยัง ไม่สำนึกอีก ไปลามปามกับคุณบุษอย่างนั้น คุณธีรหลานเขาจะหิวแกไปโยนแม่น้ำเจ้าพระยาอยู่แล้ว..."

หทัยรัตน์ไม่ยอมเลิกโวยวาย ซ้ำยังตั้งท่าจะเทศน์อีกชุดใหญ่ ทว่ายังไม่ทันได้ทำแบบนั้นกานต์กลับก้มลงและยื่นหน้ามาจูบเธออย่างรวดเร็ว คนโดนจูบเบิกตากว้างด้วยความช็อก พอวินาทีต่อมาได้สติก็จะกระเด็นตัวหนี แต่ก็ยังซักถามือของอีกฝ่ายที่ยกขึ้นมายึดปลายกางของเธอไว้

ขณะเดียวกันที่อีกฟากของลานจอดรถ รถยนต์สัญชาติยุโรปคันโตเฟ็งเคลื่อนมาหยุดตรงหน้าประตูทางเข้าโรงแรมอย่างเงียบเชียบ สุขชาติเดินไปเปิดประตูห้องโดยสารด้านหลังของรถอย่างรวดเร็ว ธีรदनย์เดินตามมาที่ด้านหลัง พอเจ้านายก้าวขึ้นรถเลขานุการหนุ่มก็ปิดประตูแล้วรีบขับไปขึ้นรถตรงที่นั่งข้างคนขับ ไม่กี่วินาทีถัดมาก็ออกตัวอย่างนุ่มนวล

ธีรदनย์คลายเนกไทออกจากลำคอพร้อมกับพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ พอหันมาจากห้องจัดเลี้ยงซึ่งเต็มไปด้วยความวุ่นวายและเสียงอึกทึกเขาก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมาบ้าง ดวงตาสีเปลือกไม้เหลือบมองนอกหน้าต่างรถยนต์โดยไม่ได้คิดอะไร ทว่าสายตาของเขาก็สะดุดเข้ากับเค้าโครงร่างสองร่าง

ที่ยืนอยู่ด้วยกันได้ตันไม้ต้นหนึ่งไม้ไกลจากประตูทางเข้าออกอีกประตูของ
โรงแรม

ไอ้หมอนั่น...ธีรदनัยจดจำร่างที่สูงกว่าได้ทันที ส่วนร่างที่เตี้ยกว่านั้น
เขาไม่แน่ใจ รู้แต่ว่าเป็นผู้หญิง และถ้าดูจากชุดแล้วอาจเป็นคนเดียวกับที่
มาลากหมอนั้นออกห่างจากบุษบาก็ได้ ที่สำคัญกว่านั้นคือดูเหมือนทั้งสอง
จะกำลังจูบกันอยู่

คิวเข้มๆ กระตุกเล็กน้อยด้วยความไม่สบอารมณ์กับความคิดว่า
เมื่อครูไอบ้านี้ทำท่าเหมือนจะจูบบุษบา แล้วตอนนี้มันกลับมาจูบผู้หญิง
อีกคน ดูยังงั้นมันไม่ใช่คนดีที่น่าไว้วางใจแน่นอน แต่เขาก็ปิดอารมณ์ขุ่นมัวทั้ง
ไปได้ไม่ยากนักเมื่อคิดว่าสุดท้ายหมอนั้นก็ไม่ได้ทำอะไรไม่สมควรต่อบุษบา
แม้จะเป็นเพราะโดนลากออกไปก่อนก็ตาม

แต่อย่าให้เห็นว่ามันมารุ่มร่ามกับน้ำของเขาอีกก็แล้วกัน

บทที่ 1

เธอ (หรือเขา) ชื่อกานต์

"หนึ่ง แยกยังไม่หายโกรธฉันอีกหรือ แยกหายโกรธฉันเหอะ นี่มันเกินสี่สิบแปดชั่วโมงแล้วนะ แยกเคยบอกฉันเองนะว่าไม่ควรปล่อยให้ความโกรธเกลียดฝังอยู่ในตัวนานขนาดนั้น มันไม่ดีต่อสุขภาพจิต"

กานต์กำลังนั่งอยู่ในห้องประชุมเล็กๆ ของบริษัทโมเดลลิง ส่วนหนึ่งหรือหทัยรัตน์ซึ่งเป็นพนักงานตัวจริงของบริษัทกำลังก้มหน้าก้มตาจัดการเอกสาร ทำหุทวอนลมไม่สนใจเพื่อน

"แก ฉันรู้ว่าทำไมแกโกรธ แต่ฉันก็ย้อนไปแก้เรื่องเมื่อคืนนั้นไม่ได้แล้วด้วย แกจะให้ฉันทำไง ฉันก็เลยได้แต่นั่งขอโทษแกเนี่ย"

"เออ และเป็นครั้งที่สามแล้วที่แกมานั่งขอโทษฉันแบบนี้ แกว่ามันควรจะมีถึงสามครั้งไหม แกก็รู้ตัวว่าเอาเหົ้าเข้าปากแล้วเป็นยังไงแต่ก็ยังจะทำ แล้วดูซิว่าใครตกเป็นเหยื่อ ทั้งที่ฉันไปช่วยชีวิตแกไว้ แต่ดันโดนแกจูบโชว์ชาวโลกเนี่ย!"

ใจความมันอยู่ที่ประโยคหลังนี้เอง ถึงจะเมาแต่กานต์ก็จำได้ดีว่าตอนเธอจูบเพื่อนแล้วถูกผลักออกมา มีใครคนหนึ่งเดินผ่านมา ครั้นหันไปมองก็พบว่าป็นนายแบบหนุ่มหล่อคนหนึ่งที่ยักษ์รัตน์ปลาบปลื้มเป็นพิเศษ

อีกฝ่ายยิ้มขำแล้วทำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเห็นพวกเธอจูบกันใหม่
จริงอยู่ถึงเพื่อนจะไม่ได้หวังอยากได้อีกฝ่ายเป็นแฟน แต่ด้วยความที่ปลื้ม
นายแบบหนุ่มก็เลยจนเธอยาวขนาดนี้

"วินาทีนั้นฉันรู้ทุกอย่างแหละว่าไม่ควรทำ แต่ฉันหยุดตัวเองไม่ได้
แกก็รู้...ขอโทษจริงๆ นะหนึ่ง" กานต์ทำหน้าจ้อยๆ

"แกควรจะเลิกขอโทษแล้วเปลี่ยนเป็นเลิกเอาแอลกอฮอล์เข้าปาก
แทน" พอเห็นเพื่อนจ้อยสนิท ท่าทีของหทัยรัตน์ก็อ่อนลงนิดหนึ่ง ทว่าสีหน้า
ของเธอก็ยังบูดบึ้งอยู่ดี "ไม่ว่าจะอยู่ร่างไหนยังแกก็เป็นผู้หญิงนะ ถ้าสมมติ
คืนนั้นฉันไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้วแกไปจูบคนอื่นมันจะเป็นไง หรือถ้าแกเกิดไป
จูบคนบุชเข้า เผลอๆ จะไม่เหลือเงาหัวมาถึงวันนี้ คืนนั้นคุณธีรหลานคุณบุช
น่าจะล้มตาย แกโดนหมายหัวไว้แล้วหรือเปล่าก็ไม่รู้ นี่ฉันกังวลจนประสาท
จะหลอนแล้ว รู้ตัวบ้างไหมเนี่ย แต่แกไม่พูดถึงเรื่องนี้สักคำด้วยซ้ำ แก
ห่วงตัวเองมั่งปะตามจริง"

พูดไปพูดมาอารมณ์ก็ขึ้นอีก หทัยรัตน์จึงแยกเขี้ยวใส่เพื่อนที่นั่ง
หล่อยู่ตรงหน้าอีกรอบจนได้...ใช่ อย่างที่เธอบอก ถึงแม้กานต์จะหล่อ
หล่อย่างมากด้วย แต่มันเป็นความหล่อแบบหน้าหวานหน่อยๆ หรือที่เรียกกันว่า
'ฟลาวเวอร์บอย' เข้ากับสมัยนิยม แบบที่น่าจะเล่นซีรีส์ได้สบายๆ แต่ความจริง
ก็คือกานต์เป็นผู้หญิง

ย้ำอีกที ผู้หญิง! ผู้หญิงแบบที่มีหน้าอก รั้งไข่ และมดลูกนั่นแหละ
แล้วก็ไม่ใช่ว่ากานต์ไปแปลงเพศถึงได้กลายเป็นหนุ่มหล่อ เธอยังมี
หน้าอก รั้งไข่ และมดลูกอยู่ที่เดิม เพียงแต่แค่เธอใส่เสื้อเซ็กซี่กับกางเกงสแล็กส์
แบบของผู้ชาย เธอก็แทบจะดูเหมือนผู้ชายจริงๆ ทันที ง่ายๆ แค่นั้นเอง

หทัยรัตน์คิดว่าจะดันให้เพื่อนดังได้ไม่ยากด้วยความแปลกอันเป็น
เอกลักษณ์นี้ ทว่าเอาเข้าจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น พูดตามตรงเธอผิดหวัง
กับเรื่องนี้พอสมควร แต่กานต์ก็แค่หัวเราะแล้วบอกว่าไม่เป็นไร อีกทั้งยังชี้

ให้เห็นความจริงว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของโลก เรื่องชื่อเสียงไม่เพียงขึ้นกับพรสวรรค์หรือฝีมือ แต่ยังต้องพึ่งจังหวะ โอกาส รวมถึงโชคชะตาด้วย และเพื่อนก็พอใจกับรายได้ในปัจจุบันแล้ว ทว่าหทัยรัตน์ก็ยังหวังอยู่ลึกๆ ว่าวันหนึ่งจะสามารถผลักดันให้อีกฝ่ายโด่งดังได้มากกว่านี้

"ห่วงสิ แต่แกก็รู้ว่าสกิลการทำเหมือนไม่เดือดร้อนอะไรของฉันมันดีขนาดไหน" สาวหล่อหัวเราะผิตๆ และนั่นก็ทำให้เพื่อนใจอ่อนลงอย่างช่วยไม่ได้

หทัยรัตน์เป็นเพื่อนกับกานต์มาตั้งแต่จำความได้ ทั้งสองเป็นเด็กต่างจังหวัดอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน พ่อโตก็ยังอุทิศส่ำหามาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอีก ถึงจะคนละคณะแต่ก็แชร์หออยู่ด้วยกัน ความสนิทอาจเรียกว่าพี่น้องบางคู่ยังต้องอาัย ดังนั้นเธอจึงทราบต้นลึกหนาบางในชีวิตเพื่อนดีสมัยเด็กกานต์ไม่ใช่คนแบบนี้ ทว่าก็มีเรื่องราวมากมายที่หล่อหลอมให้กานต์ต้องสร้างเกราะป้องกันตัวเอง จนเรียนรู้ที่จะไม่เก็บเรื่องราวซึ่งผ่านไปแล้วมาใส่ใจ กระทั่งบางทีกลายเป็นดูไม่เอาไหนร้อนใจจนน่าโมโห

แต่ก็นั่นแหละ เรื่องที่กานต์เป็นพวกเมาแล้วชอบจีบชอบเต้าไปจนถึงลวนลามชาวบ้านแต่ดันไปเตะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นี้ยังงั้นหทัยรัตน์ก็ต้องโมโห มันอันตรายเกินไป กานต์ก็ควรจะระวังให้มากกว่านี้

"ความจริงแกก็ระวังไม่เตะแอลกอฮอล์มาตลอดนี้ ทำไมจู้จี้ เมื่อคืนนั้นถึงดื่มค็อกเทล ไม่ใช่เพราะสีสวยแบบที่แกบอกตอนเมาใช่ไหม...หรือว่ามีเรื่องอะไร" ความจริงหทัยรัตน์สงสัยเรื่องนี้ตั้งแต่แรก ทว่าเพราะมัวแต่จนระคนโมโหที่เพื่อนดูไม่กังวลเรื่องที่ตัวเองไปกระตุกหมวดธีรตนัย เธอเลยยังไม่ได้ถาม

"ก็เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันกลับบ้าน แล้วจู้จี้ ก็พบว่าความจริงมีที่ดินอีกผืนที่แม่ฉันเอาไปจำนอง"

"เฮ้ย!" สาวร่างเล็กตกใจ

"เออ ที่ผืนใหม่นี้ไม่ใหญ่หรอก เงินแค่หลักหมื่น แต่คือแบบ...ฉันก็เหี่ยวเลย ฟิลเหมือนวิ่งมา คิดว่าเหลืออีกห้าร้อยเมตรจะถึงเส้นชัย แต่ความจริงเป็นกิโลงี่อะไรแบบนี้ล่ะ" กานต์ถอนหายใจ "อีกอย่างกลับไปรอบนี้ฉันเห็นชัดมากกว่ายายแก่ไปเยอะ สุขภาพก็แย่งด้วย เพียงแต่ยายไม่ค่อยยอมบอกฉันว่าเจ็บป่วยอะไร พอเมื่อคืนนั้นไปงานเลี้ยงเจอคนเยอะแยะปาร์ตี้กัน อยู่ดีๆ ฉันก็นึกถึงยายเลยรู้สึกอยากกลับไปอยู่บ้านขึ้นมา ใจมันตึงไปวูบหนึ่งแล้วฉันก็เผลอหยิบค็อกเทลขึ้นมาดื่ม"

"แล้วนี่แกยังต้องหาเงินอีกเท่าไร?"

"คำนวณรวมกับหนี้ก้อนที่เพิ่งค้นพบแล้ว ถ้ารายได้เรดปัจจุบันก็ต้องใช้เวลาอีกสักปีครึ่งมั้ง" กานต์ตอบในโทนเสียงต่ำ ด้วยเสียงตามธรรมชาติของเธอติดหัวคล้ายผู้ชายอยู่แล้วเลยยิ่งฟังเหมือนผู้ชายพูดเข้าไปใหญ่

"นี่เกิดคิดจะยอมตัดใจบ้างไหม ไม่ต้องทั้งหมด เอาแค่บางส่วน"

"เมื่อก่อนไม่คิด แต่ตอนนี้เริ่มคิดแล้ว...มันจะมีประโยชน์อะไรถ้าหาเงินทั้งหมดได้ แต่ได้กลับบ้านตอนที่ยายไม่อยู่แล้ว จริงไหม"

หทัยรัตน์มองหน้าเพื่อน แม้ว่ากานต์จะดูเหมือนคนที่ไม่วินิจฉัยชอบกับสิ่งใด แต่เอาเข้าจริงแล้วเธอคิดอะไรเยอะมาก เพียงแต่ไม่แสดงออกมาเท่านั้น

"งั้นแกก็ค่อยๆ ตัดสินใจ ระหว่างนี้ฉันจะพยายามหางานให้แกหนักๆ เพื่อแกจะได้กลับไปอยู่บ้านเร็วขึ้นอีกหน่อย"

"แล้วช่วงนี้มันงานอะไรไหม" กานต์ดูกระตือรือร้นขึ้นเมื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"ไม่อะ งานช่วงนี้ไม่ตรงกับโปรไฟล์แกเลย ไม่ว่าร้างไหน" หทัยรัตน์ยกสองแขนขึ้นกอดอก

ที่พูดเรื่อง 'ร้าง' ของเพื่อนก็เพราะถึงจะดูหล่อ ตัดผมซอยสั้น และแต่งตัวคล้ายผู้ชาย แต่กานต์ก็ไม่ใช้ทอมบอย เธอสามารถเป็นนางแบบ

สาวสวยได้ถูกลูกค้าต้องการ โดยเฉพาะเวลาที่เธอใส่วิกผมยาวนั้น มอง
อย่างไรก็ไม่เหลือเค้าหนุ่มหล่อหน้าหวานตอนนี้เลย บางคนในโมเดลลิ่งนี้
ยังเคยเข้าใจผิดคิดว่ากานต์มีฝาแฝดไม่ก็พี่น้องด้วย

แต่พูดไปมันก็ไม่น่าเชื่อจริงๆ นั่นแหละ คนหน้าตาดีบนโลกนี้มีอยู่มาก
กว่าที่ไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถแต่งตัวเป็นทั้งผู้หญิงและผู้ชายได้สุดทางแบบ
ที่กานต์ทำได้

"นั่นเดี๋ยวฉันแวะไปหาพี่วิน เห็นว่ามีงานอยากให้ลองเข้าไปดู" กานต์
เอ่ยถึงรุ่นพี่ผู้เป็นเจ้าของบริษัทสถาปนิก

"เออดี ทางนี้ไม่มีงานก็หาทางนั่นก่อน"

"งั้นฉันไปก่อนนะแก แล้วเจอกัน" พอพูดจบกานต์ก็ลุกขึ้นทันที เธอ
หยิบกระเป๋าสะพายทรงเมสเซนเจอร์ขึ้นพาดบ่าแล้วก้าวยาวๆ ออกไปจาก
ห้องประชุมอย่างรวดเร็ว

หทัยรัตน์มองตามเพื่อนที่สูงเกินมาตรฐานหญิงไทยไปไกลจนกระทั่ง
ประตูห้องปิดลง เธอจึงค่อยนึกขึ้นได้ว่าลืมนัดกับเพื่อนเรื่องบุษบาและหลานชาย
ให้เคลียร์ เธออยากให้นักานต์ไปขอโทษบุษบาให้เป็นเรื่องเป็นราว หรืออย่างน้อย
ที่สุดก็ให้เลี้ยงธีรदनัยซะ แม้อุ๊ยแล้วเส้นทางของเพื่อนกับผู้ชายคนนั้นไม่น่า
จะพาดผ่านกันได้ง่ายๆ ก็ตาม

คืนนั้นธีรदनัยดูน่ากลัวมากจริงๆ ถ้ากานต์เกิดพลัดพลั้งทำอะไร
ขัดตาเขาอีกรอบต้องไม่ตีแน่ๆ เพราะนอกจากชายหนุ่มจะเป็นนักธุรกิจที่
ร่ำรวยแล้ว ชื่อเสียงเรื่องความดีและอิทธิพลของเขานั้นเป็นที่เลื่องลือ

เอาเถอะ เดี่ยวค่อยคุยแล้วกัน

รถมอเตอร์ไซค์คันโตวิ่งมาชะลอตรงลานหน้าอาคารสำนักงานสูงสี่ชั้น
อันที่จริงจะเรียกว่าลานจอดรถก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะพื้นที่ตรงนี้แคบจน
แทบจะต้องจอดถยนต์ในแนวนอนขนานกับถนนหน้าอาคาร และเวลานี้

ตรงหน้าอาคารก็มีทั้งรถยนต์กับมอเตอร์ไซด์จอดอยู่เกือบเต็ม

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกกันน็อคแบบเต็มใบสอคล้ายไปมา พอเห็นช่องว่างตรงข้างป้ายโลหะซึ่งติดชื่อบริษัทที่ตั้งอยู่ในอาคารนี้ รถมอเตอร์ไซด์ก็ถูกหักหัวปราดเข้าไปจอดทันที ไม่กี่วินาทีถัดจากนั้นเจ้าของมอเตอร์ไซด์ก็ตัวตกลงบายืนบนพื้น สองมือถอดหมวกกันน็อคออกจากศีรษะ เผยให้เห็นใบหน้าเรียวที่ขาวใสจนเห็นแถมที่ขึ้นศีรษะเรื้อจากความร้อนอย่างชัดเจน

กานต์สะบัดศีรษะนิดหน่อย ใช้มือสาางผมซอยสั้นที่ขึ้นด้วยเหงื่อแบบลวกๆ จากนั้นเธอก็หันไปเก็บหมวกกันน็อคก่อนจะเดินเข้าไปในอาคารพื้นที่ลอบบ์ของอาคารไม่ได้กว้างขวางและไม่ได้มีพนักงานประจำอยู่ด้วย มีแค่ชุดโซฟาเล็ก ๆ ตั้งอยู่ ลึกเข้าไปเป็นประตูกระจกกันโถงลิฟต์เอาไว้ข้างประตูมีตัวล็อกดิจิตอล พนักงานในบริษัทที่อยู่ในตึกนี้จะมีคีย์การ์ดซึ่งสามารถใช้ผ่านเข้าไปในโถงลิฟต์ได้ แม้กานต์จะไม่ได้เป็นพนักงานแต่ก็มีคีย์การ์ดเลยสามารถเข้าลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นสามได้สะดวกโยธิน

เมื่อประตูลิฟต์เปิดกานต์ก็ก้าวเข้าสู่โถงลิฟต์แคบๆ ตรงหน้ามีประตูกระจกแบบทึบแสงอีกบานและดิจิตอลล็อกอีกตัว แต่มันก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอเหมือนเคย คราวนี้พอสแกนลายนิ้วมือแล้วเธอก็ได้เข้าสู่บริษัท Archwin สมความตั้งใจ

ด้านหลังประตูเป็นห้องกว้าง มีโต๊ะทำงานกับชุดคอมพิวเตอร์ตั้งเรียงเป็นสามแถวรวมสิบกว่าตัว แทบทุกโต๊ะมีคนนั่งประจำอยู่ สุรทินหรือหนูหนุ่มรุ่นน้องซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ประตูเป็นคนแรกที่หันมา พอเห็นว่าผู้มาเยือนคือใครก็ส่งเสียงทักอย่างแปลกใจ

"อ้าว พี่กานต์ มาไง"

"ชีนิลมังกรมา" หญิงสาวเอ่ยถึงรถมอเตอร์ไซด์สุดรักที่เธอตั้งชื่อให้อย่างเก๋ไก๋ ก่อนจะพูดต่อทันทีโดยไม่เปิดโอกาสให้หนูหนุ่มรุ่นน้องบ่น "พี่วินเรียกมาคุย เห็นว่ามีงานอยากให้อู"

"อ้อ งานบ้านริมแม่น้ำเจ้าพระยาแน่ๆ เลย" อีกฝ่ายทำท่าหนักขึ้นได้ กานต์ไม่ได้โต้ตอบทันที เธอหันไปเอ่ยทักทายเพื่อนรุ่นพี่รุ่นน้องใน สำนักงานที่ล่วนคุ้นเคยกันดี ทำให้เกิดเสียงแซ่ซู่ไปหมด ก่อนที่จะหันกลับมาถามสุรทิน

"แล้วนี่พี่วินอยู่ไหม"

"อ้าว นี่พี่ไม่ได้โทรมาถามพี่วินก่อนหรอ?" เขาขมวดคิ้ว "โชคดีนะ วันนี้พี่วินอยู่ ไปเคาะประตูได้เลยแหละ"

"แต๊งกิ้ว" กานต์บอก ก่อนจะก้าวยาวๆ ลึกเข้าไปด้านในสำนักงาน ซึ่งกันเป็นห้องทำงานเล็กๆ เธอเคาะประตูห้อง พอได้ยินเสียงอนุญาตก็เปิดเข้าไป

อาชวินละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์มามอง แล้วเขาก็เลิกคิ้ว

"อ้าว กานต์"

"กานต์ลืมโทรมาก่อน" หญิงสาวยิ้มแห้งพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้รุ่นพี่ เธอแม้แต่คิดว่าอยากได้งานทำจนลืม

"พี่ก็ว่างั้นแหละ" เขาหัวเราะอย่างไม่ถือสา จากนั้นก็พยักหน้าเป็นเชิง เรียก "มานั่งสิ เดี๋ยวพี่เอางานที่บอกให้ดู"

กานต์หันไปดึงประตูปิดให้สนิทก่อนจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ของรุ่นพี่

อาชวินเป็นรุ่นพี่สมัยเรียนสถาปัตย์ของเธอ...ใช่ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นั้นแหละ เขาเป็นสถาปนิก และเธอก็เป็นสถาปนิกเช่นกัน เพียงแต่รุ่นพี่ ของเธอนั้นดึกดำบรรพ์มรดา เรียกว่าเด่นดังเป็นตัวอย่างตั้งแต่สมัยเรียน ถึงขั้นเคยได้ทุนไปแลกเปลี่ยนที่อิตาลี ทั้งยังได้ฝึกงานกับบริษัทสถาปนิก ระดับโลก มีชื่ออยู่ในโปรเจกต์ก่อสร้างอาคารที่มีชื่อเสียงตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ พอเรียนจบแล้วเขาก็ยังทำงานที่เมืองนอกอีกพักใหญ่ ก่อนจะกลับมาอยู่ บริษัทใหญ่ในไทย ครั้นรวบรวมคอนเนกชันได้พอสมควรเขาก็มาเปิดบริษัท

ของตัวเองในที่สุด

'Archwin' มาจากชื่อจริงของอาชวินนั่นเอง ขณะเดียวกันคำว่า 'Arch' ก็มาจากคำว่า Architecture ที่แปลว่าสถาปัตยกรรม 'win' ก็แปลว่าชัยชนะ ถือว่าเป็นชื่อบริษัทที่ลงตัว อีกทั้งยังมีความหมายดีมาก จนกานต์ยังนึกถึง และคิดว่าอาชวินเกิดมาเพื่อเป็นสถาปนิกจริงๆ...นับเป็นโชคดีของเธอที่ได้ รู้จักสนิทสนมกับรุ่นพี่คนนี้ พอเรียนจบเขาก็ชวนเธอมาทำงานด้วย ทั้งที่เธอก็ไม่ได้เก่งกาจหรือมีพรสวรรค์ด้านนี้เท่าไร

'ไม่รู้สิ พี่ถูกชะตากับกานต์ตั้งแต่แรก และถึงกานต์จะไม่ใช้คนที่ เก่งที่สุด แต่พี่ว่ากานต์คือหนึ่งในคนที่ทำงานสถาปนิกที่สุดนะ' นั่นคือ คำตอบของอาชวินตอนที่เธอถามเขาตรงๆ ว่าทำไมถึงเลือกชวนเธอมา ทำงานด้วย ทั้งที่ในคณะยังมีคนเก่งๆ อีกมากมาย ซึ่งพอนึกถึงคำตอบนี้ ที่ไรใจของเธอก็พุ่งโตขึ้นมาทุกครั้ง

สรุปแล้วกานต์เลยกลายเป็นหนึ่งในพนักงานรุ่นแรกๆ ของ Archwin เธอรักการทำงานที่นี่ ทว่าสถานะการเป็นพนักงานของเธอก็ยาวนานแค่ สองปี สถานการณ์ในครอบครัวบีบบังคับให้เธอต้องหาเงินก้อนใหญ่ ตอนนั้นเธอรับจ้างออกแบบเป็นอาชีพเสริมอยู่แล้ว ถึงจะรักงานสถาปนิก แค่นี้ แต่ก็ต้องยอมรับว่างานแบบทำเงินมากกว่า จนเธอต้องตัดสินใจ ยอมเปลี่ยนงานเสริมมาเป็นงานหลัก

หญิงสาวจำได้ว่าวันที่เดินเข้ามาคุยกับอาชวินนั้นเธอต้องใช้ความ พยายามทั้งหมดที่มีในการกลืนน้ำตา แต่ปรากฏว่านอกจากรุ่นพี่ทั้งเข้าใจ และเห็นใจแล้วเขายังหยิบยื่นข้อเสนอที่คาดไม่ถึงให้ด้วย นั่นคือถ้าเธอว่าง จากงานแบบเมื่อไหร่ให้บอกเขา เพราะเขาพร้อมจะให้เธอทำงานเป็น สถาปนิกฟรีแลนซ์...ลำพังแค่คำพูดก็ทำให้กานต์ซาบซึ้งมากแล้ว ทว่าที่ สำคัญกว่านั้นคือชายหนุ่มทำตามที่เขาพูดจริงๆ นับตั้งแต่ลาออกไปเขาไม่เคย ขอคืนการ์ดพนักงานของเธอคืน อีกทั้งเขายังให้งานเธอจริงๆ ถึงแม้จะ

ไม่ใช้งานใหญ่โต แต่แค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับเธอ

"งานนี้เพิ่งเข้ามา" อาชวินซึ่งก้มหน้าก้มตากดแท็บเล็ตอยู่พักหนึ่ง หันมายืนยันให้รุ่นน้อง "เป็นงานรีโนเวต ลูกค้าที่คนหนึ่งเพิ่งได้บ้านหลังนี้มาแล้วอยากเปลี่ยนมันเป็นร้านอาหาร"

"บ้านโคโลเนียลนี่นา โทรมจัง แต่เมื่อก่อนต้องสวยมากแน่ๆ เลย" กานต์มองภาพบนหน้าจออย่างสนใจ

"มีภาพจากยุครุ่งเรืองด้วยนะ ลองเลื่อนดูไปเรื่อยๆ สิ"

หญิงสาวทำตาม แล้วเธอก็หยุดดูภาพจาก 'ยุครุ่งเรือง' ซึ่งถูกถ่ายไว้ด้วยกล้องถ่ายรูปสมัยเก่า แม้จะไม่ชัดนักแต่ก็พอให้เห็นว่ามันเคยเป็นบ้านที่งดงามจริงตามที่คาด

"เจ้าของเขาอยากปรับปรุงบ้านให้กลับมาใกล้เคียงสภาพเดิมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ส่วนข้างในตัวบ้านไม่มีภาพถ่าย แต่ยังงั้นถ้าจะปรับเป็นร้านอาหารก็ต้องทำใหม่หมดอยู่แล้ว อาจต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างใช้แค่อินทีเรียคงไม่พอ" อาชวินให้ข้อมูลเพิ่มเติม ครั้นเห็นเธอเงยหน้าขึ้นมามองเขาก็ถามยื้มๆ "สนใจไหม"

"สนใจ กานต์ชอบบ้านโคโลเนียลฟิวนิกี่รู้ ถึงชาตินี้คงไม่มีวาสนาได้เป็นเจ้าของ แต่อย่างน้อยขอให้ได้สร้าง หรือไม่ก็รักษาไว้ก็ยิ่งดี" หญิงสาวพูดทันที

"ก็เพราะรุ่นพี่ถึงส่งข้อความไปตามเรามา" รุ่นพี่บอกยื้มๆ "ลูกค้าที่เป็นเจ้าของบ้านเขาเป็นเจ้าของเดอะวอร์ฟ จำได้ใช่ไหมว่ามันเป็นโปรเจกต์ที่บริษัทที่กำลังทำอยู่ แล้วพอดีช่วงนี้งานก็แน่นมากด้วย พวกข้างนอกยุ่งกันหมด...ว่าแต่กานต์มีเวลาแค่ไหน ถึงจะเป็นงานรีโนเวตแต่ก็ไม่ใช่อะไรเลยนะ ต้องทำอินทีเรียควบด้วย ยิ่งเป็นงานโคโลเนียลแบบนี้ งานอาจลากไปเป็นปีก็ได้ จะไหวหรือเปล่า"

"ช่วงนี้กานต์ไม่ได้มีงานเยอะเท่าไรหรอกฟิวนิกี่ ต่อไปข้างหน้ากานต์

"ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ กานต์อยากทำงานนี่อะ"

"รู้แล้ว ไม่ต้องมาทำตาอ้อนวอนใส่พี่" อาชวินส่ายหน้าไปมาชั้นๆ "ความจริงพี่ยังไม่ได้ตกลงรับงาน ทางนั้นเขาลองถามพี่ก่อนเพราะพี่ทำเดอะวอร์ฟอยู่แล้วไง บ้านหลังนี้อยู่ใกล้ๆ กัน แต่มันก็ไม่มีถนนตัดผ่าน ต้องเดินทางทางเรือ ถ้าจะเข้าไปที่บ้านก็ต้องไปขึ้นเรือที่ท่าเดอะวอร์ฟ เขาคงคิดว่าถ้าบริษัทพี่รับทำมันก็คงสะดวกดี"

"ไม่มีถนนผ่าน?" หญิงสาวทวนคำอย่างประหลาดใจ

"เมื่อก่อนก็ยังมีนั่นแหละ แต่ตอนนี้พื้นที่ว่างด้านหลังบ้านที่เชื่อมกับถนนกลายเป็นชุมชนแออัดไปแล้ว พี่ไม่ค่อยแน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น ที่แน่ๆ ตอนนี้บ้านนี้เหลือทางเข้าออกทางเดียวคือทางน้ำ เพราะติดแม่น้ำเจ้าพระยา" เขาบอก "แต่ไม่ว่ายังไงพี่ว่ากานต์ควรแวะเข้าไปดูหน้างานก่อนแล้วค่อยตัดสินใจอีกทีนะ ไปขึ้นเรือที่เดอะวอร์ฟนั่นแหละ เดี๋ยวพี่โทรไปบอกทางนั้นไว้"

"ใครเป็นเด็กของเดอะวอร์ฟอะ" เธอถามถึงสถาปนิกที่ดูแลโครงการ
"รี"

"เออเนาะ ก็ต้องเป็นพี่รีแหละ" กานต์พยักหน้าหงึกหงัก

เดอะวอร์ฟเป็นคอมมูนิตี้มอลล์ติดแม่น้ำเจ้าพระยาที่กำลังก่อสร้าง โดยมีรีเป็นท่าเรือ ส่วนวิศวกรคือสถาปนิกที่อาจเรียกได้ว่าเป็นมือขวาของอาชวิน เขาเป็นพนักงานคนแรกของบริษัท เก่งรอบด้าน โครงการยักษ์แบบนี้ย่อมต้องให้วิศวกรรับผิดชอบ ส่วนอาชวินในช่วงหลังนี้เขามักเป็นคนควบคุมดูแลภาพรวมงานของบริษัทมากกว่าลงไปดูแลโครงการใดโครงการหนึ่งเป็นพิเศษ

"เออ เมื่อกี้ตอนเข้ามาไม่เห็นพี่รี" เธอนึกขึ้นได้

"วันนี้ไปประชุมที่เดอะวอร์ฟนี่แหละ"

"งั้นเดี๋ยวกานต์ไปดูบ้านเลยดีกว่า" กานต์ทำท่าจะลุกขึ้น ทว่าอาชวิน

ก็รีบเรียกไว้

"เตี้ยว นีมันเย็นแล้วนะ"

หญิงสาวหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังก็พบว่าอีกแค่ครึ่งชั่วโมงจะห้าโมงเย็นแล้ว และนั่นก็ทำให้เธอต้องหันกลับไปยืนแหย่กับรุ่นพี่

"เราไม่เคยเปลี่ยน พุงเข้าชนตลอด" อาชวินไม่รู้จะซ้ำหรือปลง "เอางี้ รุ่งนี้ว่างไหมล่ะ ถ้าว่างก็ไปรุ่งนี้ หมูต้องออกไปประชุมอีกงานพอดี ประชุมเสร็จแล้วพี่ให้หมูไปเจอกานต์ที่เดอะวอร์ฟได้"

"รุ่งนี้ก็ได้ค่ะ" กานต์พยักหน้าหงิกหงัก

"โอเค งั้นตกลงตามนี้ เตี้ยวออกไปนัดเวลากับหมูเองแล้วกัน...อ้อ แล้วก็ส่งพอร์ตงานโคโลเนียลงานรีโนเวตที่ผ่านมาของกานต์เข้าอีเมลพี่ด้วย พี่จะต้องส่งไปให้ลูกค้าดูว่าเขาโอเคกับกานต์ไหม"

"ครับผม"

เธอตะเบ๊ะท่าทางซึ้งซึ้ง สัมผัสเสียงลดลงไปอยู่ในโน้ตต่ำโดยอัตโนมัติ และนั่นก็ทำให้รุ่นพี่หนุ่มหล่ออดคิดไม่ได้...

ยิ่งเหมือนผู้ชายหนักเข้าไปใหญ่

พอออกมาจากห้องทำงานของอาชวิน กานต์ก็โน้ปไปที่โต๊ะของสุรทิน อีกฝ่ายเข้ามาทำงานใน Archwin หลังเธอลาออกแล้ว แต่ด้วยความที่เธอแหวะเวียนเข้ามาในบริษัทบ่อยๆ ทำให้รู้จักกับพนักงานรุ่นหลังดี สำหรับสุรทินก็ถือว่าสนิทสนมกันพอสมควร เมื่อเธอถ่ายทอดคำพูดของอาชวินให้หนุ่มรุ่นน้องฟัง เขาก็จัดการนัดแนะเวลากับเธอ ทว่าถึงจะเสร็จธุระแล้วเธอก็ไม่ได้กลับในทันที แต่ยังนั่งคุยเล่น จนไปๆ มาๆ ก็นัดไปกินข้าวเย็นกับเพื่อนบางคนในออฟฟิศต่อ

อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงจะได้เวลาเลิกงาน มีเสียงตื๊ดเบาๆ ดังขึ้นที่หน้าประตู แล้วหญิงสาวคนหนึ่งก็ปรากฏกายพร้อมกับเสียงบันกระปอดกระแปด

"วันนี้โคตรร้อน รถก็โคตรติด ยายเจ็กก็โคตรเง่า ฉันนี่โคตรหงุดหงิด..."

"แล้วนี่ทำไมกลับมาออฟฟิศอะ ปกติพี่รามาไม่ได้เป็นคนตื่นขนาดนี้นี่"

สุรทินส่งเสียงแทรกตามประสาคนปากไว

"ไอ้หนู อยากตายรีไร!" ญัฐริมาสะบัดหน้าไปหาไหล่ทันที และนั่นก็ทำให้เธอสังเกตเห็นใครคนหนึ่งที่กำลังก้าวเข้ามาข้างรุ่นน้องตัวดี "กานต์..."

นอกจากน้ำเสียงจะอ่อนลงในพริบตาแล้ว หญิงสาวผู้มาใหม่ยังทิ้งข้าวของทุกอย่างที่ถือมาลงบนโต๊ะทำงานแบบไม่ใยดี จากนั้นก็ถลามาหาหญิงสาวที่หลายครั้งดูเหมือนว่าผู้ชายหลายคนทันที

"ว่าไรรามา ไม่เจอกันแป๊บเดียว สวยขึ้นอีกแล้ว ไปทำอะไรมาเนี่ย"

"โกหกมันบาปนะพี่กานต์"

สุรทินเตือน แต่ไม่ทันขาดคำชายหนุ่มก็ร้องลั่นเพราะญัฐริมาจับพนักเก้าอี้ที่เขาั่งอยู่เหวี่ยงไปทางประตูอย่างแรง ผลคือมันวิ่งฉิวโดยมีเจ้าของเก้าอี้ติดไปด้วย หน้าสุรทินแทบพุ่งลงพื้น ขณะที่คนลงมือก็หันกลับไปที่ทำที่ยืนบิดเขินต่อหน้าสาวหล่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ปากหวานอีกแล้วกานต์อ่า บ้าจัง"

"ไม่ได้ปากหวาน สวยขึ้นจริงๆ" กานต์หัวเราะ ขณะเดียวกันก็เห็นสุรทินค่อยๆ เลื่อนเก้าอี้กระดืบๆ กลับมา สีหน้าบ่งบอกว่าทั้งเซ็งทั้งหน่าย

ญัฐริมาอายุเท่ากับกานต์ เธอจบอินที่เรียดีไซน์จากต่างมหาวิทยาลัย หลังจากทำงานที่อื่นพักหนึ่งก็มาสมัครงานที่ Archwin เพราะอยากทำงานร่วมกับอาชวิน...ญัฐริมาเป็นสาวเปรี้ยวปรี๊ด เรียกได้ว่าตรงข้ามกับกานต์แทบทุกอย่าง เธอเข้ามาทำงานก่อนกานต์ลาออกไม่นาน แต่ทั้งสองก็สนิทกันพอสมควร นอกจากหน้าตาของกานต์ที่สาวเปรี้ยวบอกว่าหล่อใส่ตรงสเปกแล้ว ยังมีช่วงหนึ่งที่ญัฐริมาโดนแฟนเก่ารังควาน และกานต์ก็เป็นคนไปช่วยเอาไว้ ตั้งแต่นั้นคุณเธอก็ยิ่งปลื้มปริ่มเข้าไปใหญ่

ถึงปกติญัฐริมาจะเป็นเหมือนเจ้าใหญ่ในออฟฟิศ แต่มนสิลย์ก็ค่อนข้าง

ไปทางเหวี่ยงวินจนอาจเรียกว่าแรงในบางจังหวะ แต่พออยู่ต่อหน้ากานต์แล้วก็จะเป็นอย่างตอนนี เรื่องนี้เป็นหัวข้อกระเช้าเข้าแห่หย่ประจำออฟฟิศ ยามกานต์แฉะเวียนมาเยี่ยม

กานต์คิดว่ามันตลกดี และทราบดีว่าณัฐรัมภาไม่ได้ชื่นชอบเธอในเชิงชู้สาว ดังนั้นเธอเลยมักจะผสมโรงเล่นไปด้วย

"เดี่ยวพวกเราบางคนจะไปกินข้าวเย็นกัน รัมภาไปด้วยกันไหม"

"ไปๆ ไม่ได้กินข้าวกับกานต์นานแล้ว"

"ไม่ได้กินข้าวกับกานต์นานแล้ว" สุรทินเลื่อนเก้าอี้กลับมาถึงโต๊ะทำงานจนได้ พอมาถึงก็ทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียน ผลคือณัฐรัมภาถลึงตาแล้วแหวไล่

"ไม่เอายกมีชีวิตอยู่ไปสแกนนิ้วเลิกงานหรือไง หา!"

"อยากไม่อยากก็ต้องอยู่อะ จะต้องส่งงานให้พี่วันตรวจภายในวันนี้ พรุ่งนี้ไปประชุม"

"อ้อ งั้นก็แล้วไป เพราะอย่างแกว่างานจะเสร็จก็อย่างต่ำสองทุ่ม ไปกินข้าวกับพวกเราไม่ได้แหงๆ" ณัฐรัมภาพยักหน้าหงิกหงัก

"ก่อนพี่รัมภามา ไอ้หมูมันก็เพิ่งบอกกับพี่กานต์แบบนี้แหละ" ใครคนหนึ่งส่งเสียงแฉะ ผลคือสุรทินโวยวายใหญ่โตท่ามกลางเสียงหัวเราะของทุกคน

กานต์ผสมโรงหัวเราะไปด้วย นี่เป็นช่วงเวลาที่เขารู้สึกผ่อนคลายที่สุดในรอบหลายวัน เพราะแบบนี้เธอถึงแฉะเวียนกลับมาที่นี่เสมอ นอกจากนี้มีงานที่ชอบแล้วมันยังเป็นที่ที่อบอุ่นสำหรับคนไกลบ้านอย่างเธอด้วย

บทที่ 2

รินน้ำ

กานต์นั่งตัวตรงอยู่บนโซฟาภายในออฟฟิศของภักดีโกคิน เมื่อคืนนี้เธอกลับจากการสังสรรค์กับพลพรรค Archwin ค่อนข้างตึก แต่ก็ไม่ลืมพิมพ์ข้อความไปบอกข่าวกับหทัยรัตน์ว่าเธอมีแนวโน้มจะรับงานรีโนเวตบ้าน ถึงเธอจะไม่ได้เซ็นสัญญากับโมเดลลิ่งที่เพื่อนทำงานอยู่อย่างเป็นทางการ ทว่าที่ผ่านมางานในแวดวงมายาของเธอเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ได้รับการติดต่อผ่านโมเดลลิ่งแห่งนี้ทั้งสิ้น ดังนั้นถ้ามีงานอื่นก็ต้องบอกให้เพื่อนรับรู้ไว้เพื่อให้ง่ายต่อการจัดการ และเธอก็ถือโอกาสปรึกษาเพื่อนเรื่องการขอโทษนุชบาด้วย

'เออ ฉันว่าจะคุยกับแกเรื่องนี้พอดี' หทัยรัตน์ถึงกับโทรมาหลังจากอ่านข้อความ 'ช่วงบ่ายแก่ๆไปดูบ้าน แต่พรงนี้เข้าแกว่งไซ้ไหม ฉันจะได้ลองติดต่อไปหาเลขาฯ คุณนุชบาวาเขาว่างให้แกเข้าไปขอโทษไหม'

'เอาลี'

'ว่าแต่แกคิดเรื่องไปขอโทษแล้วได้วางแผนอะไรไว้บ้างหรือเปล่า'

'ยังไม่ได้วางแผนอะไรเลย' กานต์ยอมรับตามตรง 'คือฉันว่าคงไม่ได้เจอเขาง่ายๆ ก็ไม่ได้คิดว่าจะเร็วขนาดพรงนี้'

'ความจริงคุณบุษบาออกงานตลอด แต่โอกาสที่แกละได้เจอเขาก็ไม่ใช่
ง่าย ๆ จริง ๆ นั่นแหละ เพราะเขาออกแต่งงานเบ้ง ๆ ทั้งนั้น ดังนั้นฉันว่าแก
ขอนัดเจอเขาเลยดีที่สุด' หทัยรัตน์บอก

'แล้วแกคิดว่าพຼ່ງนี้เข้าเขาจะว่างไหม'

'น่าจะว่างนะ ตอนนีัคุณบุษบาเขาไม่ได้ทำงานอะไรจริงจิงหรือ
หลานชายเลี้ยงอย่างดี ถ้าไม่ได้ไปเที่ยว ออกงาน หรือมีนัดก็น่าจะว่างอยู่'
เพื่อนให้ข้อมูล 'นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่ฉันอยากให้แกไปขอโทษคุณบุษบา
เพราะถึงเขาจะไม่ได้ทำงาน แต่เขาก็มีอิทธิพลในธุรกิจล้านแปดของ
ภักดีโกคินนะ ได้ยินว่าคุณบุษบาไปช่วยงานจำพวกงานการตลาดงานพื่ออาร์
บอย ๆ เป็นคนตัดสินใจเรื่องฟรีเซ็นเตอร์อะไรต่าง ๆ ด้วย หรือไม่งั้นอย่าง
น้อยให้คุณบุษบาเรียกใช้แกลเวลาจัดงานปาร์ตี้ก็ได้'

สรุปว่านี่ไม่ใช่แค่การขอโทษสำหรับความผิดที่ก่อขึ้น มันมีเรื่องธุรกิจ
และผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกแล้วก็เป็น
เรื่องเข้าใจได้...เมื่อก่อนภานต์เป็นคนที่ไม่คิดอะไรทำนองนี้เลย ทว่าโลกก็
สอนถึงบังคับให้เธอเรียนรู้ แต่ถึงอย่างไรเธอก็ยังสู้หทัยรัตน์ที่คิดคำนวณ
เรื่องพวกนี้ได้อย่างเป็นธรรมชาติไม่ได้อยู่ดี ต้องยอมรับว่าบางทีเธอก็คิด
ไปไม่ถึง

เพื่อนสนิทดูแลเธอมาแต่ไหนแต่ไร คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เรียน
ห้าปี หทัยรัตน์เลยจบก่อนเพราะคณะนี้เทcky เรียนแค่สี่ปี แต่อีกฝ่ายก็ยอมเข้า
หอพักอยู่แถวมหาวิทยาลัยด้วยกันต่ออีกปีเพื่อไม่ให้เธอลำบากเรื่องค่าใช้จ่าย
ทั้งที่ตอนนั้นเจ้าตัวได้งานในบริษัทที่อยู่ไกลจากมหาวิทยาลัยค่อนข้างมาก
และด้วยความที่การเรียนสถาปัตย์มีธรรมชาติที่ค่อนข้างแตกต่างจากคณะอื่น
บ่อยครั้งที่เพื่อนต้องช่วยจัดการธุระปะปังให้เธอ พุดได้ว่าถ้าไม่มีหทัยรัตน์
ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเธอก็อาจจะยากลำบากกว่าที่ประสบมามาก

อันที่จริงชีวิตนอกรั้วมหาวิทยาลัยก็เช่นกัน ภานต์ปล่อยให้หทัยรัตน์

ย้ายไปอยู่กับแฟนตอนเธอเรียนจบ แต่เพื่อนก็ยังดูแลเธออยู่ดี ถ้าไม่มีอีกฝ่ายเธอก็คงไม่ได้ก้าวเข้ามาในวงการนางแบบ หทัยรัตน์บอกว่ายากจนเธอเข้าวงการตั้งแต่ได้ไปฝึกงานที่โมเดลลิ่งแล้ว ทว่าเพื่อนไม่ได้เอ่ยปากและรอจนเธอเรียนจบทำงานก่อนแทน

ถ้าจะมีใครบนโลกที่กานต์เชื่อว่าหวังดีกับเธอจากใจจริงโดยไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันก็ต้องเป็นหทัยรัตน์นี่เอง

"คุณบุษกำลังมานะคะ" เลขานุการสาวที่แนะนำตัวว่าชื่อจรียาเดินมาแจ้งข่าว

"ขอบคุณค่ะ" กานต์ยิ้มรับ

อีกฝ่ายส่งยิ้มตอบกลับและยังมองมาอยู่ แต่พอผ่านไปอีตึกก็เหมือนรู้ตัวว่าไม่เหมาะเลยรีบส่งยิ้มให้เธออีกครั้งแล้วหมุนกายจากไป

กานต์อมยิ้ม ไม่ได้ติดใจถือสา เธอชินเสียแล้วกับการที่มีคนทำท่าคล้ายไม่แน่ใจว่าเธอเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย รวมถึงคนที่มองมาด้วยสายตาประหลาดยามเธอพูดลงท้ายว่า 'ค่ะ'

หญิงสาวนั่งนึกถึงประสบการณ์เก่าๆ ที่เคยเผชิญมาแล้วซ้ำ ไม่นานบุษบาก็ปรากฏกายโดยมีเลขานุการตามมาด้วย

"สวัสดีค่ะ ขอโทษที่ให้รอนานนะ"

"สวัสดีค่ะ" กานต์ลุกยืนเต็มความสูงแล้วยกมือไหว้ "หนูมาขอเข้าพบก่อนข้างกะทันหัน ต้องขอโทษเหมือนกันค่ะ"

หทัยรัตน์โทรมาหาเธออีกครั้งเมื่อเช้าเพื่อแจ้งข่าวว่าบุษบายอมให้เธอมาพบที่ออฟฟิศ และยังบอกด้วยว่าความจริงแล้วหน้าของธีรตนย์ไม่ได้มีความจำเป็นต้องเข้ามาที่นี่ แต่เมื่อเธอขอพบท่านก็จะเข้ามาเจอ อันที่จริงเพื่อนก็อยากจะมาด้วย ทว่าเวลาไม่ลงตัว

"ไปคุยกันในห้องดีกว่าค่ะ" บุษบารับไหว้ทั้งรอยยิ้ม ท่านผายมือเป็นเชิงเชิญเชิญนิดหนึ่ง ก่อนจะเดินนำหน้าไปเปิดประตูห้องทำงาน กานต์เลย

หันไปหยิบถุงกระดาษที่หิ้วติดมือมาด้วยแล้วเดินตามเข้าไป

เลขานุการสาวตามเข้ามาด้วย หลังจากสอบถามแล้วได้คำตอบว่า ทั้งเจ้านายและแขกไม่ต้องการเครื่องดื่ม เธอก็กลับออกไปพร้อมกับปิดประตู ให้อย่างเรียบร้อย ขณะที่เจ้าของห้องเดินไปนั่งที่โซฟาแทนที่จะเป็นโต๊ะทำงาน กานต์เลยต้องตามไปนั่งตรงนั้นด้วย

"เห็นว่าหนูอยากเจอฉัน มีอะไรหรือจ๊ะ"

"หนูอยากจะทำกราบขอโทษเรื่องเมื่อคืนวันงานเลี้ยงวันเกิดค่ะ คืนนั้น หนูทำตัวไม่เหมาะสม อีกอย่างหนูได้รับการว่าจ้างให้ไปทำงาน แต่คืนนั้น หนูก็ทำงานได้ไม่เต็มที่ด้วย" กานต์ยกมือไหว้ขอโทษ

"จ๊ะ" บุชบาพยักหนำรับ สีนหน้าท่าทางไร้แววขุ่นเคืองใดๆ ซ้ำดวงตา ที่ได้รับการตกแต่งอย่างงดงามยังจ้องมองใบหน้าของกานต์อย่างสนใจด้วย "ขอบคุณนะจ๊ะที่มาขอโทษถึงนี้ ความจริงฉันก็กำลังคิดว่าอยาก เจอหนูอยู่พอดี แต่ไม่ได้มีเรื่องอะไรหรอกนะ แค่อยากเห็นหน้าหนูชัดๆ อีกรอบ คืนงานเลี้ยงแสงมันสลัวๆ ไปหน่อย"

กานต์ยิ้มรับ ไม่ได้งุนงงสงสัยหรือแปลกใจใดๆ เพราะบุชบาไม่ใช่ คนแรกที่สนใจใบหน้าของเธอจากการที่เป็นผู้หญิงแต่แต่งตัวเป็น ผู้ชายได้เนียนไม่ขัดตา

"หนูนี้หน้าตาดีแบบเก๋มากเลยนะ แต่งได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย น่าสนุกจัง" บุชบาชม ซึ่งหญิงสาวก็ยิ้มรับเพราะถือว่าเป็นคำชม "พูดตรงๆ นะ ที่ฉัน จ้างหนูไปทำงานเลี้ยงก็เพราะอยากเจอตัวนี้แหละ พอดีมีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ ฟังว่ามีนางแบบที่รับงานในฐานะนายแบบด้วย คืนนั้นเห็นหนูแวบแรกจาก โกลๆ ฉันยังนึกว่าเป็นผู้ชายจริงๆ พอได้เห็นใกล้ๆ ถึงรู้ว่าเป็นผู้หญิง... ขอถามเรื่องส่วนตัวนิดนึงนะ ถ้าไม่ยากตอบก็ไม่ต้องตอบก็ได้ ชื่อกานต์ นี่เป็นชื่อในวงการหรือเป็นชื่อจริงจ๊ะ"

"ชื่อจริงค่ะ หนูชื่อกานต์สินธุ์ คำเดียวเลย"

"ชื่อหนูเพราะนะ แต่พอเป็นคำเดียวเลยยังชวนให้สับสนว่าเป็นผู้ชาย เข้าไปใหญ่" บุษบาออกความเห็น

"มีคนเข้าใจว่าหนูเป็นผู้ชายหน้าหวานที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงบ่อยๆ ค่ะ แต่ส่วนใหญ่พอได้คุยกันแล้วก็จะรู้ว่าหนูเป็นผู้หญิง" หญิงสาวเล่าทั้งรอยยิ้มขัน กานต์เป็นชื่อที่ก้ำกึ่ง คือสามารถใช้เป็นชื่อของทั้งผู้หญิงและผู้ชายได้ทั้งคู่ ด้วยความหมายของชื่อที่แปลว่า 'เป็นที่รัก' ทว่าน้อยนักที่ผู้หญิงจะมีชื่อจริงพยางค์เดียว คนเลยมักคิดไปว่ามันน่าจะเป็นชื่อของผู้ชาย แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็รักชื่อนี้ เพราะมันเป็นชื่อที่ყายตั้งให้

"แหม แต่วันนั้นหนูใช้คำว่าครับด้วยนะ เสียงก็เหมือนต่ำกว่านี้ ฟังเหมือนเสียงผู้ชายมาก ขนาดเห็นหน้าไถ่ๆ ฉะนั้นไม่แน่ใจเลย" บุษบาหัวเราะ

"คือคืนนั้นหนูถูกบริพรมาวาให้เป็นนายแบบนะค่ะ ปกติพอโดนบริพรมาก็จะใช้คำพูดแบบผู้ชายกับดัดเสียงนิดหน่อย จนหลังๆ นี่ชินไปเลย" เธอยิ้มแห้งๆ

"เสียงหนูก็ก้ำกึ่งด้วยละ พอดัดนิดก็เหมือนเสียงผู้ชายเลย เกิดมาเพื่อสิ่งนี้จริงๆ นะ เก๋มาก" หญิงสูงวัยชอบบอกชอบใจ

"อ้อ หนูมีของเล็กๆ น้อยๆ มาให้ด้วยค่ะ" กานต์นึกขึ้นได้และรีบหันไปหยิบถุงกระดาษที่วางอยู่ด้านหลังออกมา...เธอไม่ค่อยถนัดเรื่องการเข้าหาผู้ใหญ่เท่าไร คราวนี้ก็ยังไม่วายเอ่อก็อบลิ้มเอาของที่หิ้วมาให้ท่าน ถ้าหทัยรัตน์รู้เข้าคงจะแยกเขี้ยวใส่

"ขอบใจนะจ๊ะ จริงๆ ไม่ต้องก็ได้" บุษบารีบลงไปเปิดตู้ จากนั้นก็หยิบของในถุงออกมาดูอย่างสนใจ "เอ๊ะ นี่อะไรเนี่ย น่ารักจัง"

"ชุดยาหม่องยาตมเรนโบว์ค่ะ ทำจากสมุนไพรพื้นบ้านแล้วก็ดอกไม้" กานต์ตอบจากนั้นก็บอกคร่าวๆ ว่ายาหม่องยาตมแต่ละสิ่มีคุณสมบัติแตกต่างกันอย่างไร

ชุดยาหม่องยาตมนี้เป็นธุรกิจของเพื่อนเธอเอง เวลาต้องหาของไป

ฝากผู้ใหญ่เธอมักจะซื้อของชุดนี้ไปเพราะราคาไม่แพงมาก แต่ขณะเดียวกันก็ใช้งานได้จริงและดูดีด้วยแพ็คเกจที่ได้รับการออกแบบให้ทันสมัย ส่วนเรื่องคุณภาพนั้นไม่ต้องห่วงเพราะยายของเธอเองก็ชอบใช้ยาหม่องยาดมพวกนี้มากเหมือนกัน

"ตาย ดีจังนะ เพิ่งรู้ว่ามีแบบนี้ด้วย แพ็คเกจก็น่ารัก พวกได้แบบเก๋ๆเลย" บุษบาชอบบอกชอบใจ "ขอบคุณมากนะจ๊ะ ฉันชอบมากเลย"

พอได้ยีนแบบนี้กานต์ก็ยิ้มออกมาได้อย่างสบายใจ อันที่จริงเธอก็ไม่ค่อยมั่นใจนักตอนเลือกหยิบชุดยาดมยาหม่องนี้มา เพราะบุษบาไม่เหมือนผู้ใหญ่คนอื่นที่เธอเคยเข้าไปยุ่งเกี่ยว อย่างน้อยก็คือเรื่องความไฮโซ จากการงานทำให้เธอเจอพวกไฮโซแปลกๆ มาไม่น้อยเหมือนกัน ทว่าเท่าที่สัมผัสมาจนถึงตอนนี้บุษบาติดดินและทำตัวธรรมดาามากทีเดียว

"แล้วนี่เดี๋ยวหนูต้องไปไหนต่อหรือเปล่า ถ้าว่างไปกินข้าวเที่ยงกับฉันดีไหม"

กินข้าว? กานต์ถึงกับเหวอไปชั่วขณะ นี่ถือว่าเกินความคาดหมายอย่างแท้จริง แต่เธอก็รีบตัดสินใจแล้วตอบกลับ

"เดี๋ยวหนูต้องไปทำงานต่อค่ะ"

"เหรอ แหม เสียตายจัง จันไว้คราวหน้าก็ได้"

หญิงสาวงุนงงแต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยิ้มรับ ที่บุษบาดูเอื้อเอ็นดูเธอนั่นก็อยู่หรอก ทว่าถึงขั้นชวนไปกินข้าวทั้งที่เพิ่งรู้จักกันอย่างเป็นทางการก็ทำให้เธออดหวาดระแวงไม่ได้อยู่เหมือนกัน เพราะเธอเคยได้ยินว่าอีกฝ่าย 'เลี้ยว' ชายหนุ่มหน้าตาดีอยู่บ้าง ถึงเธอจะไม่ใช่นักชู้ชายแต่...ก็นั่นแหละ บางทีบุษบาอาจมีความแปลกไม่แพ้ไฮโซคนอื่นที่เธอเคยเจอก็ได้

มอเตอร์ไซค์สปอร์ตวิ่งผ่านป้ายขนาดใหญ่เขียนว่า 'The Wharf' ที่ติดตั้งอยู่เหนือแนวรั้วเมทัลลิกสีซีวเข้ม จากนั้นก็ชะลอเล็กน้อยเพื่อเลี้ยว

เข้าสู่เขตการก่อสร้างขนาดใหญ่ คราวนี้คนที่อยู่บนมอเตอร์ไซด์ไม่ได้ใช้ความเร็วมากนัก เพราะต้องสอดส่ายตามองสองข้างทางด้วยไม่คุ้นชินกับสถานที่ จนกระทั่งสังเกตเห็นตู้คอนเทนเนอร์สองตู้ที่ถูกดัดแปลงใช้เป็นออฟฟิศของไซต์ก่อสร้าง รถมอเตอร์ไซด์ก็เลี้ยวเข้าไปจอดตรงพื้นที่ฝั่งตรงข้ามซึ่งเป็นลานจอดรถชั่วคราว

กานต์ตัวตอลงจากมอเตอร์ไซด์ เสยผมที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อแล้วหันไปเก็บหมวกกันน็อค แต่ไม่ทันไรก็มีเสียงคุ้นหูลอยมา

"พี่กานต์ๆ ไม่ต้องแวะที่นี่ ไปทำเรื่องข้างหลังกัน"

หญิงสาวหันไปมองแล้วพบสุรทินกำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งออกมาจากตู้คอนเทนเนอร์ตู้หนึ่ง

"หมายถึงจะให้ฉันขึ้นลิ้มกรเข้าไปข้างในหรอ" เธอถามเพื่อความแน่ใจ

"ใช่ มีถนนเข้าไปถึงท่าเรือนั่นเลย เอามอเตอร์ไซด์เข้าไปได้สบายมาก" รุ่นน้องพยักหน้ารับแข็งขัน "วันนี้ผมไปประชุมเลยใช้แท็กซี่ ขอดิตรถพี่กานต์ไปด้วยนะ"

"โอเค" หญิงสาวรับคำแต่ก็หันไปเก็บหมวกกันน็อคลงกล่องเก็บของที่ติดตั้งไว้ด้านท้ายต่อ เพราะคิดว่าอีกนิดเดียวก็ไม่จำเป็นต้องใช้ "แล้วนี่ตกลงเมื่อคืนกลับออกจากออฟฟิศก็โมง"

"สองทุ่มครึ่ง" สุรทินตอบหน้าเมื่อย

"อย่างน้อยก็ได้กลับนะ" เธอบอกยิ้มๆ

"ต้องได้กลับสิ วันนี้มีประชุมเช้า"

รุ่นน้องเฝ้ามองสาวรุ่นพี่สวมแว่นกันแดดทรงนักบินที่หยิบออกมาจากกล่องเก็บของ จากนั้นเธอก็ตัวตวขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์คันโต แล้วสุรทินก็นิวหน้า

"ไม่เห็นแฟร์เลย พี่เป็นผู้หญิงนะ พี่จะเทเบอร์นี้ไม่ได้"

"บ่นอะไรอยู่ได้ จะไปด้วยก็ขึ้นมาเร็วๆ" กานต์พูดโดยไม่หันไปมอง ชายหนุ่มเลยถอนหายใจก่อนจะปีนขึ้นไปซ้อนท้ายโดยใช้สองมือเกาะไหล่กว้างๆ ของรุ่นพี่ แล้วก็อดนึกบ่นต่อไม่ได้

ขนาดไหล่ยังกว้างและตูดก็กว้างของผู้ชายหลายคน...รวมถึงเขาด้วย

กานต์บังคับเจ้านิลมั่งกรอกรัง แต่เธอก็ใช้ความเร็วไม่มากนักเพราะอยู่ในไซต์ก่อสร้าง สุรทินเลยถือโอกาสเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในการออกแบบและก่อสร้างที่นี้ให้รุ่นพี่ฟัง เพราะเขาก็ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยของวิศวกรในโปรเจกต์นี้ เวลาที่มีประชุมส่วนใหญ่เขาจะติดสอยห้อยตามมาด้วยหรือถ้าวิศวกรมาไม่ได้เขาก็ต้องมาแทน ดังนั้นจึงทราบรายละเอียดในโครงการนี้ดี

"อีกไม่นานก็ขึ้นเป็นซีเนียร์ได้แล้วสิ พี่วินให้มาทำงานยักษ์แล้ว"

"ซีเนียร์อะไรละ เพิ่งสอบไปผ่านเมื่อปีก่อน" สุรทินบ่นขณะตัวตอลงจากรถ หลังจากชี้ให้รุ่นพี่จอดรถตรงลานกว้างริมน้ำ

"เออน่า นี่ได้ไปแล้วก็ค่อยๆ สะสมประสบการณ์สะสมคะแนนไปอยู่กับพี่วินสบายอยู่แล้ว ใครมีใบพี่วินก็ดันออกสู่โลกกว้างหมด" กานต์ชี้ให้เห็นความจริง

ที่เธอกับรุ่นน้องกำลังพูดถึงคือเรื่องใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม หรือที่เรียกกันว่า ก.ส. แต่ชื่อก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าคนที่เรียนจบคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และอยากทำงานในสายนี้ควรต้องมี ทว่าถ้าไม่มีก็ไม่ถึงกับอัปจนหนทางหางานทำไม่ได้ เพราะก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะสอบได้ใบนี้ทันทีที่เรียนจบ อย่างเช่นสุรทินก็สอบอยู่หลายรอบระหว่างที่ยังไม่มีใบอนุญาตและเซ็นแบบก่อสร้างไม่ได้ อาชีวนักก็จะให้ทำงานในออฟฟิศไปก่อน พอมีใบ ก.ส. แล้วเขาก็จะเริ่มให้ออกไปทำงานนอกออฟฟิศ โดยเริ่มจากการติดสอยห้อยตามรุ่นพี่ไปศึกษางาน เมื่อมีประสบการณ์แก่กล้าพอก็จะให้รับผิดชอบโปรเจกต์ตามความถนัด รวมถึงให้เซ็นแบบก่อสร้างเพื่อ

สะสมผลงานเอาคะแนนไปขอเลื่อนระดับสถาปนิกได้*

"นี่เราต้องไปเรืออะไร แกนต์ไว้แล้วหรือยัง" หญิงสาวหันมองออกไปทางแม่น้ำเจ้าพระยา

"นั่นไง เรือเรา" สุรทินยิ้มกริ่มขณะชี้นิ้วไปยังท่าเรือที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกล

"สปีดโบ๊ตลำนั้นหรือ" พอกานต์เห็นเรือที่จอดอยู่ตรงท่าแล้วก็หันไปมองเขาเพื่อถามให้แน่ใจ

ชายหนุ่มพยักหน้ารับแล้วเดินนำไปยังท่าเรือ

"นี่เรือของเจ้าของเดอะวอร์ฟ เขาสเป็กมาเลยว่าจะเอาทำจอตเรือยอชต์ด้วย แบบว่าเอาไว้จอดเรือของตัวเองนะแหละจะได้ไม่ต้องไปเช่าที่อื่นไปพอร์อริตี้ลำดับหนึ่งเลย ก่อนทำอย่างอื่นต้องจัดการท่าเรือให้เสร็จก่อนเดี่ยวพอเดอะวอร์ฟเปิดเขาก็คงให้คนมาขึ้นถ่ายรูปตรงท่าเรือได้มั้ง แล้วใครจะไปร้านอาหารก็คงให้มาขึ้นเรือตรงนี่แหละ"

"สร้างมอลล์ริมน้ำ มีท่าเรือยอชต์ แล้วนี่ยังซื้อบ้านริมน้ำอีก...ท่าทางเขาจะชอบน้ำมากเลยนะ"

"คงงั้น นี่ไต้ยีนพีร์นบอกว่าเขากำลังวางแผนจะสร้างพวกคอนโดฯหรือโรงแรมริมน้ำอีกนะ เห็นว่ากำลังจัดการเรื่องที่ดินอยู่มั้ง เราก็มีโอกาสได้โปรเจกต์ต่อจากเดอะวอร์ฟเลย"

"งั้นบ้านริมน้ำนี่ฉันก็ห้ามพลาดเลยใช่ไหม"

"แหงสิ แต่บ้านโคลเนี่ยลมันก็ทางของพี่อยู่แล้วนี่" สุรทินพูด จากนั้นก็พยักพเอิดไปทางบุรุษคนหนึ่งที่กำลังยืนฟังรีวตรงชายน้ำ "นั่นพี่ดำคนของเจ้าของเดอะวอร์ฟ เขาเคยขับเรือพาผมกับพี่ว้อออกไปกลางแม่น้ำเพื่อดูที่ดินผืนนี้จากตรงนั้น พอรู้ว่าเราจะไปดูบ้านเขาเลยส่งพี่ดำมาขับเรือให้"

กานต์พยักหน้ารับรู้ ก่อนที่เธอจะหันเหความสนใจไปยังเรือสปีดโบ๊ต

* ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมแบ่งออกเป็นสามระดับจากต่ำไปสูง คือ ภาควิชาสถาปนิกสามัญสถาปนิก และวุฒิสถาปนิก โดยจะมีขอบเขตงานที่รับผิดชอบแตกต่างกัน (อนึ่ง ยังมีระดับสถาปนิกภาคพิเศษแต่ในทางกฎหมายยังไม่มีการกำหนดขอบเขตการปฏิบัติงานที่ชัดเจน)

ซึ่งจอดอยู่ตรงปลายสุดของท่าเรือ...ถึงจะเป็นสปิดโป๊ตแต่ก็เป็นแบบที่ดู
หรรษาทีเดียว เห็นแล้วชักอยากลองขับดูเลย

บ้านโคลเนียลหลังนั้นอยู่ห่างจากเดอะวอร์ฟโดยขับเรือย้อนขึ้นไป
ทางต้นน้ำไม่ถึงห้านาที เท่าที่ดูด้วยตาเปล่าท่าเรือของบ้านซึ่งมีลักษณะเป็น
ศาลาเล็กๆ น่าจะเก่าแก่พอกับตัวบ้าน มันดูไม่ค่อยแข็งแรง แม้จะยังพอใช้งาน
ได้ทั่วก็ต้องระวังสักหน่อย แนนอนว่าถ้ารับงานก็คงต้องรีบปรับปรุงส่วนนี้ก่อน

ขึ้นจากศาลาท่าน้ำไปก็เป็นส่วนของสวนหน้าบ้าน ซึ่งไม่ว่ามองไป
ทางไหนก็พบแต่ความรกรกฏ ก็ไม่น่าแปลกเมื่อคิดว่ามันถูกปล่อยร้างมานาน
ระดับสิบปีตามที่ได้ยินมา ยังดีที่มีทางเดินปูด้วยหินจากศาลาท่าน้ำทำให้
สามารถเข้าถึงตัวบ้านที่อยู่ลึกเข้าไปได้ไม่ยากลำบากนัก

"สวนกว้างนะ" หญิงสาวหันมองไปรอบๆ ขณะเดินไปยังตัวบ้าน

ด้วยความที่เจ้าของบ้านก็เพิ่งได้บ้านมาไม่กี่วัน แถมเป็นการซื้อแบบ
ไม่ได้มาดูสถานที่จริงก่อนด้วย แค่มองจากบนเรือเข้ามาเท่านั้น ทางนั้นเลย
ไม่ค่อยมีข้อมูลเกี่ยวกับบ้านนี้เหมือนกัน กานต์กับรุ่นน้องที่ต้องมาประเมิน
หน้างานเพื่อให้อาชวินออกไปเสนอราคาเลยเหมือนมาผจญภัยหน่อยๆ
เพราะไม่รู้ว่าจะได้เจออะไรบ้าง ตาบอกว่าเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้มา
สำรวจสถานที่ก่อน แต่นั่นก็เพิ่งเมื่อวานเท่านั้น และเขาก็มาโดยมีจุดประสงค์
เพื่อเคลียร์ที่ทางให้เธอกับสุรทินเป็นหลักด้วย

"ตอนผมมาเมื่อวาน ทางเดินดินยากกว่านี้เยอะครับ น่ากลัวพวก
สัตว์เลื้อยคลานด้วย" ดำเล่าด้วยน้ำเสียงต่ำๆ ของเขา

"ด้านหลังนั้นคือชุมชนแออัดใช่ไหมคะ แล้วมันไม่มีทางเข้าออกไป
ถึงถนนใหญ่เลยจริงๆ เหรอ" กานต์พูดจาคะคะกับดำตั้งแต่แรกทักทาย
ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ได้แสดงท่าทีแปลกใจให้เห็นแม้แต่นิดเดียว นานๆ เธอจะเจอ
คนแบบนี้ และเธอก็ชอบด้วยเวลาได้เจอ

"ถ้าทุบรั้วก็พอจะทำทางเดินไปเชื่อมได้ครับ แต่ตรงนั้นมอเตอร์ไซค์ยังเข้าไม่ได้เลย เดินเท้าอย่างเดียว เดี่ยวตอนขึ้นไปทีชั้นสามคุณจะได้เห็น" เขาให้ข้อมูล "ความจริงที่ดินตรงชุมชนนั้นกับที่ดินบ้านหลังนี้เป็นผืนเดียวกันครับ คือบ้านหลังนี้สร้างตั้งแต่สมัยที่คนยังสัญจรทางน้ำเป็นหลัก พอมีถนนตัดผ่านเจ้าของบ้านในตอนนั้นเลยซื้อที่ดินเยื้องไปด้านหลังบ้านเพื่อไปเชื่อมกับถนน แต่ไม่ได้กันรั้วใหม่เป็นเรื่องเป็นราว แค้ใช้เป็นทางเข้าออก พอบ้านนี้ปิดเลยมีคนย้ายเข้ามายึดที่ว่างสร้างบ้านตั้งแต่นั้น"

"เอ๊ะ แล้วเจ้าของคนปัจจุบันซื้อที่ดินตรงชุมชนนั้นรวมมาด้วยหรือเปล่าคะ"

"ครับ มันมาพร้อมกันเป็นแพ็กคู่ แต่เจ้านายของผมนี่คงปล่อยที่ชุมชนไว้อย่างนั้น นายแค่อายุากได้บ้านหลังนี้"

"ตรงนั้นมีศาลาด้วย" กานต์เหลือบไปเห็นศาลาแบบฝรั่งตั้งอยู่กลางสวนรก จากนั้นเธอก็หันไปหาหุ่นน้อง "สโคปงานเราจะรวมถึงแลนด์สเคปด้วยหรือเปล่า"

"ฟิวน์ไม่ได้พูดถึงนะ" สุรทินขมวดคิ้วขณะทบทวนความจำ

"ต้องจัดสวนด้วยครับ" คำส่งเสียงเมื่อเห็นว่าสุรทินไม่มีคำตอบให้ "เข้าใจว่าบริษัทของพวกคุณทำได้ใช่ไหม"

"ถ้าไม่ได้ต้องการอะไรซับซ้อนก็ทำได้ค่ะ"

หญิงสาวไนต์ไวน์ในใจว่าน่าจะไม่ใช่แค่คนขับเรือ เขาดูใกล้ชิดกับเจ้าของบ้านพอสมควร ถ้ามีอะไรก็น่าจะถามหรือปรึกษาเขาได้ เฉลยๆ อาจช่วยบริพาให้เธอเห็นภาพชัดเจนมากขึ้นด้วยว่าเจ้าของบ้านต้องการหรือชอบอะไร เพราะเท่าที่ฟังจากอาชวินมันค่อนข้างกว้าง

ถ้าอ้างอิงตามสาขาวิชาหลักๆ ที่เปิดสอนกันอย่างเป็นสากลในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ งานด้านสถาปัตยกรรมก็จะแบ่งเป็นสถาปัตยกรรมหลัก ภูมิสถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์ และสถาปัตยกรรมผังเมือง ขอบข่ายงาน

ของแต่ละสาขาแบ่งแยกกันชัดเจน แต่ในความเป็นจริงแล้วสถาปนิกอย่างเธอก็พอจะออกแบบตกแต่งภายในรวมถึงออกแบบจัดสวนเล็กๆ ได้โดยอาศัยประสบการณ์บวกกับความชอบส่วนตัว

งานของสถาปนิกค่อนข้างกว้างและหลากหลาย สถาปนิกแต่ละคนก็มีความชอบความถนัดแตกต่างกันไป อย่างเธอเองถนัดการออกแบบบ้าน ส่วนสถาปัตยกรรมโคโลเนียลเป็นความชื่นชอบหลงใหลส่วนตัว ดังนั้นพอเป็นงานโคโลเนียลเธอจึงสามารถทำงานตกแต่งภายในได้ด้วย และนี่ก็เป็นเหตุผลที่อาชวินเรียกเธอมาทำงานนี้ ส่วนการจัดสวนถ้าเป็นส่วนเล็กๆ หน้าบ้านเธอก็พอจะจัดการได้

"เจ้านายพี่ตำเคื่องเรื่องฮวงจุ้ยไหมคะ"

"ไม่ครับ" ตำหันมามองเธอคล้ายแปลกใจกับคำถาม "นายเป็นคนไทยแท้ไม่สนใจเรื่องพวกนี้"

กานต์พยักหน้ารับ ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นสุรทินอมยิ้ม... 'ซินแสและฮวงจุ้ยของเขา' ถือเป็นประเด็นสุดคลาสสิกสำหรับคนที่ทำงานด้านการออกแบบในประเทศซึ่งเต็มไปด้วยประชากรเชื้อสายจีน ล่าสุดเมื่อวานณัฐริมภา ก็แทบจะเปิดฉากตบกับซินแส เพราะเจ้าเจ้าของบ้านที่เธอไปตกแต่งภายในให้นั่นเชื่อซินแสเสียจนณัฐริมภาขยับตัวทำอะไรแทบไม่ได้ กานต์เองก็เคยเจอฤทธิ์เดชซินแสมาแล้วเหมือนกัน ดังนั้นเลยต้องถามไว้ก่อน เผื่อถ้ามีซินแสมาเกี่ยวข้องได้บอกให้อาชวินหาทางบวกค่ายาแก้ปวดหัวไปในใบเสนอราคาด้วย

"แล้วเมื่อวานพี่ตำขึ้นมานอนบ้านด้วยใช่ไหมคะ บันได้กับพื้นยังแข็งแรงดีใช่ไหมเปล่า"

"ดีครับ บางจุดไม่ยวบบ้าง แต่เท่าที่เดินเจอก็แค่ไม่ก็แผ่น"

"โอเค งั้นวันนี้จะได้สำรวจง่ายหน่อย...ยังไรบกวอนพี่ตำหน่อยนะคะ"

"ได้เลยครับ" ตำพยักหน้ารับแล้วเดินนำขึ้นบันไดเตี้ยๆ ไปยังระเบียง

หน้าตัวบ้าน

กานต์ก้าวเดินตามขณะที่สายตาจับจ้องเชิงชายไม้ที่ฉลุเป็นลวดลาย
ละเอียดลอองงดงาม นี่เป็นแค่ก้าวแรก แต่เพียงแค่นี้หัวใจของเธอก็เต้น
ตึกตกราวตกหลุมรักแล้ว

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623679.html>